

Mi az? -
avagy a mérföldkövek kérdései

– Neked már megvan a vízuminterjúd időpontja? – kérdezte egy ismerősöm az egyik üzengetős alkalmazásban a sok közül. Nem voltunk kifejezetten barátnök, de mivel mondhatni egy hajóban eveztünk a továbbtanulás témáját illetően, valószínűleg úgy gondolta, nem furcsa rám írni egy ilyen kérdéssel. Igaza volt, furcsának valóban nem volt furcsa, viszont rendesen rám ijesztett azzal a gondolattal, hogy esetleg elkéstem ezzel az egészszel.

Hogy őszinte legyek, még sosem igényeltem vízumot. Uniós luxusként hozzászoktam a gondtalan határátlépésekhez, és az útlevelem erőssége miatt Európán kívül sem botlottam problémákba egy-egy utazás során. Persze mivel én nem a Brooklyn hidat mentem fotóni két hétig, hanem egy főiskolán tanulni négy évig, a dolgok kissé megváltoztak ezúttal.

Ez volt az első alkalom, amikor teljesen egyedül kellett megküzdenem a bürokráciával. Hiába, a barátaim az érettségi stresszével foglalkoztak, meg a felvi.hu-val, a családom túlnyomó része pedig soha nem beszélt annyira angolul, hogy értse, mit takarnak a különböző nyomtatványok elvárásai. Így hát kettesben az idegbajommal szörföltem az állam hivatalos oldalán, majd töltöttem ki a kötelező kérdéseket (nem, nem tervezek terrorista tevékenységeket érkezésemet követően, sőt, nem vagyok tagja egy ilyen jellegű szövetkezetnek sem), majd egy vagyon kifizetése és az útlevelem meghosszabbítása után készen álltam az interjúmra. Nem mondom, hogy stresszmentes volt a folyamat, de mikor két óra várakozás elteltével végre kijöttem a követség hatalmas kovácsoltvas kapuján, úgy éreztem, készen állok erre az új fejezetére az életemnek. Izgatott voltam és lelkes, nem gondolva arra a sok-sok nehézségre, ami várt rám a jó dolgokkal együtt.

Az elegáns ruhámban aztán a metró felé sétálva nem mulasztottam el a Parlamentre tekinteni. “Még mindig az egyik legszebb épület Budapesten” – gondoltam, – “és hihetetlen, hogy nemsokára több ezer kilométer fog elválasztani ettől is, akárcsak a családomtól, és minden ismerős környéktől...” Kilométer... lehet, inkább mérföldet kellett volna már mondanom?

– Talán jó ötlet lenne jelentkezni majd a zöldkártyára, nem gondolod? – kérdezte egy ismerős, aki az Államokban élt és tevékenykedett jó pár éven át. Az erkélyén álltunk és a Dunai panorámát néztük, na, nem a Budai várnál, hanem valahol lent, Csepel felé, és az előttem álló nagy útról beszélgettünk. Amint megtudta, hogy ösztöndíjjal Amerikába megyek tanulni, rögtön ellátott némi jó tanáccsal: az egyik a zöldkártyára való jelentkezés volt.

Nem tudtam sokat a folyamatról, ellenben számos filmet láttam, ahol ennek a kis, (gyanítom, zöld színű) kártya okán kötnek idegenek házasságot az új élet reményében. Igen, azt hiszem sokaknak reményt jelent az amerikai állampolgárság, én viszont össze voltam zavarodva.

Ez az ismerős úgy magyarázta el a dolgot, hogy “jó, ha az ember több lábon áll”, miközben Magyarországot egyfajta bázisként emlegette, ahová mindig visszatér az ember. Értettem az

elméletét arról, hogy hagyjam nyitva az ajtókat magam előtt, ugyanakkor a vízumos procedúra után pont nem akartam semmilyen hivatalos ügybe kezdeni a bürokratikus rendszerekkel, pláne nem az amerikaival. Arról nem is beszélve, hogy miért akarnék rögtön állampolgár lenni egy olyan országban, ahol még sosem jártam? Azt sem tudom, hogy működik a hely, hogyan néznek ki az utcák, és milyen ott az általános közhangulat. Nem ismerem az embereket, sem a kultúrájukat, pláne nem a vicceiket. És bár sosem voltam szentimentális ezzel kapcsolatban, számomra az állampolgárság egyfajta identitást is magában hordoz, én pedig egyáltalán nem éreztem magam amerikaiának, és hogy őszinte legyek, nem is akartam az lenni.

Így hát az idősekkel való kommunikáció során elsajátított módon bólogattam tisztelettudóan, és a Duna szürkés vizét nézve megvártam, amíg lapozunk a témában, gondolván, ráérek még ilyesmin gondolkodni. Ezen a ponton még szurreálisnak tűnt az is, hogy hamarosan egy óceán fog elválasztani az előttem elterülő látképtől, és azt hiszem, nem fogtam fel a döntésem súlyát, pláne azt a részét, hogy ezúttal három-négy hónap helyett kilencre mondok búcsút mindennek és főként, mindenkinek.

– Hogy érted, hogy még nem vetted meg a repjegyet? – kérdezte apám csodálkozással vegyes megrökönyödéssel. Már csak másfél hónap volt a sulim kezdetéig, de még mindig nem szántam rá magam arra, hogy átessek ezen a bonyolult procedúrán. Egyszerűen túl rémisztő volt a sok lehetőség és variáció, és bosszantott, hogy egyik sem volt kifejezetten jó, így hát ez heteken át állandó eleme maradt a teendőim listájának.

Csak hogy tisztázzuk, nem tartom magam önálló embernek, elvégre tizennyolc éves korom óta egyedül veszek Flixbus- és repülőjegyeket, illetve szervezek utazásokat barátokkal, de ez a szituáció most más volt, már csak árkategóriában is. Franc se gondolta volna, hogy ennyibe fáj átrepülni az Atlantit.

Emlékszem, sokat stresszeltem azon, hogy mennyire rossz lesz az út. Az átszállás garantált volt, akárcsak a hajnali kelés és a hosszas éjjeli várakozás... de ó, ha tudtam volna, hogy extra ellenőrzéseken kell majd átesnem Bécsben, vagy hogy két napig New Jersey-ben ragadok leszervezett szállás nélkül, mert *vis major* törlik a járatomat, vagy hogy senki nem fog tudni kijönni értem a reptérre érkezésemkor a késésem miatt, talán nem láttam volna ilyen borúsan a helyzetet. De mivel nem tudtam minderről előre, így csak egy átlagosan nehézkes útra készültem, nem pedig pokolira. Bepakoltam a pufi bőröndömet, búcsút mondv mindannak, amit még magammal vinnék, de nem fért már be (ég veletek bakancsok és hatalmas túllszoknyák), majd az autóba ülve megkezdődött az utam. A reptéri ölelést követően pedig teljesen magamra maradtam, illetve csak a fülhallgatóm, a gyomorgörcsöm és az egy GTA csillagos vízumom társaságában, aminek hála – gyanítom – kaptam egy második átvilágítást.

Nem emlékszem, hogy bárki pozitívan csalódott volna bennem, hogy nem maradtam a bostoni reptéren sírva, amikor megtudtam, hogy időszakosan hajléktalan lettem, hanem összeszedve magam segítséget kértem, majd felszálltam a New Jersey-be tartó gépre. Lehet, hogy

ezt a keménységet szokták meg tőlem, de az is lehet, hogy egyszerűen átrepülni a fél világot tizenkilenc évesen nem nagy teljesítmény. Mondjuk igaz is, nem én vezettem a gépet.

– Akkor jössz velem New Yorkba, vagy nem? – kérdezte egy közeli barátnőm a Miami külvárosában fekvő airbnb konyhájában. Valahogy este tíz óra körül lehetett, és a nekem szegezett kérdés ráébresztett, hogy a döntés teljes egészében az én kezemben van, és még csak haza sem tudok telefonálni, hogy kikérjem az otthoniak véleményét az sos utazással kapcsolatban. Rohadt időeltolódás.

Kértem egy percet, hogy átgondoljam a lehetőségeimet. New York kecsegtetett az új, pozitív élmények ígérétevel, ami alaposan rám fért a sok stressz után, itt maradni a többiekkel egy kupacban viszont biztonságosabbnak tűnt. New Yorkba menet fizetnem kell a repjegyért, ami nem lesz olcsó így az utolsó pillanatban, ellenben, ha maradok, a szállás és a kaja fog elvinni ugyanennyit a pénztárcámból.

Na, nem mintha egy vakáción stresszeltem volna ennyit. Éppenséggel evakuáción voltam egy pusztító erejű hurrikán elől, aminek az érkezésére a kollégiumom úgy reagált, hogy kirakott minket. Igen, mindannyiunkat: az amerikaiakat is, akikért levezettek a szüleik Floridába vagy lazán hazaröptették őket, meg minket, nemzetköziet is, akiknek nem volt hova menniük. Első hurrikán alkalmával egy amerikai iskolatársam fogadott be minket egy barátnőmmel, viszont a második csapás túl közel volt ahhoz, hogy újra megtegye ezt a felajánlást. Így hát, jobb híján, barátok társaságában felpattantam egy Flixbus-ra, és a tömött járművön ülve egyfajta világvége-hangulatban, a kopár tájon át haladva azon gondolkodtam, hogy kötöttem én itt ki. Nem elég, hogy egy erőteljes, sípoló hangra kelek, ami arra figyelmeztet egy SMS formájában, hogy életveszélyben vagyok és harminchat órám van arra, hogy elmeneküljek, még meg is hosszabbítják az egyhetes evakuációt, arra kényszerítve minket, hogy a tartalékainkat felélve fizessünk még egy szállást. A pszichológiai hatásokkal meg, mint hogy stressz, honvágy, vagy nagyon is valós pánik, ugye küzdjünk meg egyedül. Elvégre, ki nincsen tréningezve egy jó kis hurrikán evakuációra?

Egykedvűen megvontam a vállam. A pénz így is, úgy is elmegy, legalább akkor lássak világot; legalábbis többet, mint a Miami külvárosában terpeszkedő végtelen, lapos utak sorozatát, ahol a barátaim nem is engednek egyedül sétálni, merthogy “veszélyes”. Így hát igent mondtam a barátnőmnek, és pár perc múlva már repjegyeket foglaltunk, hogy a bátyja lakásán folytassuk a kényszerpihenőt. Hat órával később pedig már a rendelt autóban robogtam Miami reptere felé, miközben egy hangüzenetben vázoltam fel a családommal a szituációt, és közöltem velük a döntésemet.

– Te mikor tervezel elkezdni dolgozni? – kérdezte egy barátom felém fordulva a ebédünk felett, miközben mindenki más is a társaságban érdeklődve pillantott rám. Nemzetköziet lévén az egyetlen legális útja a munkának a sulin keresztül volt, vagyis, hogy az egyetem alkalmaz minket mint könyvtáros, postaszolgálati vagy valami diákmunkás egy irodában. Elég limitáltak a

lehetőségeink, főleg, hogy az amerikaiakkal is versengünk a pozíciókért, akik elmehetnek az utca túloldalán lévő Starbucksba is kávéfőzni deportálás nélkül.

Én eleinte nem terveztem munkát keresni, gondoltam, majd elég lesz, ha a sulira koncentrálok az első évemben, és esetleg a beszkolás időszaka után, a nyári szünetről visszatérve nézek szét a piacon. Ugyanakkor, miután a barátaim közül többen is elkezdtek önéletrajzokat írni és interjúkra járni, majd pedig beavattak a döcögős és kompetitív természetébe a munkakeresésnek, úgy éreztem, ezt a dolgot időben el kell kezdeni, még akkor is, ha csak egy iskolai melóról van szó.

Így hát a téli szünet vége felé közeledve végiglapoztam az elérhető pozíciók katalógusát, majd az önéletrajzomon csiszolva beadtam a jelentkezésemet. Nem mondom, hogy a legőszintébb választ adtam arra a kérdésre, hogy miért is szeretnék én egy jelmez- és kellékkölcsönzőben dolgozni (basszus, vajon miért? Mert kell a pénz meg a tapasztalat), de hála az égnek, felvettek. Így tehát, húszéves koromra meglett az első, hivatalos munkám, és az első, hivatalos főnököm is, aki azzal kezdte a közös pályafutásunkat, hogy kell nekem egy amerikai társadalombiztosítási kártya, úgyhogy menjek és intézzem azt el magamnak, majd adjam le a számomat a HR-nél, és csak utána kezdtek el dolgozni. Mit ne mondjak, élmény a bürokrácia, pláne külföldön. De legalább, a rendszer mentségére legyen mondva, elég gyors volt a folyamat, és a társadalombiztosítási irodában az idős német hölgyeket, meg az olasz párt hallgatva majdhogynem otthon éreztem magamat.

Mindenesetre dolgozni kezdtem a kampusz periferiáján fekvő eldugott, internet nélküli kis faházban, floridai minimálbérért. Nem volt nehéz a feladat, ráadásul nevetségesen kevés órát is dolgoztam, de mindennek az értelme az volt, hogy túlessek a kezdeti, bürokratikus nehézségeken, így később már még gyorsabban tudok munkába állni, ha ismét alkalmaznak. És alkalmaztak is. Másodállást vállalva már videókat is vágtam a sulimnak, ami sokkal több időt és energiát igényelt, mint a jelmezkölcsönző, de cserébe a bérem... nem, az továbbra is a floridai minimálbér maradt.

– Kinek nincsen még LinkedIn Accountja? – kérdezte a professzor és a tekintete körbepásztázott a termen. Az U alakban ült diákok közül egy sem emelte a kezét a levegőbe, így én voltam az első, aki bizonytalanul felnyújtózkodott a plafon felé. Hallottam már az applikációról; ez az a hely, ahová mindenki inges-kosztümös profilképeket tölt fel, meg tudtam, hogy úgynevezett “fejvadászok” nézelődnek az oldalak között, bár ezutóbbi kifejezés jelentése még mindig homályos a számomra. Körülöttem aztán egy-két barátom is hasonlóan jelentkezett a kérdésre, de az ismeretlen diákok sokasága magabiztosan dőlt hátra a székén.

A professzor világító kék szeme barátságosan ránk pillantott, egyfajta “kis elsőévesek, mit tudnak még” arckifejezéssel, és határozott hangon azt mondta: – Akkor csináljatok.

Nem ez volt az első eset, amikor egy munkában tapasztalt felnőttet hallottam arról beszélni, hogy mennyire fontos az ismerettség, a kapcsolatok és az egészséges önpromotálás, de most először éreztem a nyomást arra, hogy én is elinduljak ezen az úton, amit a legtöbben felnőttkornak hívnak, de egyesek csak “szívás”-ként emlegetnek. Eddig elvoltam azzal, hogy sulis beadandókon

dolgoztam, keményen tanultam, dolgozatokat és vizsgákat írtam és azt játszottam, hogy mindezeknek van értelme. Elvégre ha jó jegyeket szerzek és építek egy kimagasló portfóliót, a “tehetségem” utat tör majd magának, és klassz munkát szerez nekem... Aha, hát hogyan. Egy álmvilágban. A valóságban viszont kapcsolatok nélkül marad a minimálbéréért végzett szakmai munka jobb esetben, rosszabban pedig valami olyat kell csinálnom, aminek köze sem lesz a diplomámhoz, vagy esetleg munkanélküli leszek.

Aznap ez az előadás, amit egyszerre találtam rémisztőnek és borzasztóan hasznosnak, kicsit megváltoztatott. Elbizonytalanított, azt hiszem, mert több dologra is ráébresztett. Egyrészt, a keserű valóságra, hogy sajnos mindannyian pénzből élünk, és talán rosszul választottam azzal, hogy egy rettenetesen kompetitív, kreatív szakmába léptem, a filmiparba, ahol az egész egy nagy baráti társaság, jobban mondva, haveri kör. Másrészt, ez a professzor felnyitotta a szemem arra a sötét árnyékra is, ami mindig is ott lapult az agyam hátsó zugában: hogy kapcsolatok nélkül a munka világában, pláne az én leendő szakmámban, egy senki vagyok, és leszek is.

– Te még nem csináltál weboldalt magadnak? – kérdezte az egyik legközelebbi barátnőm, miközben bezárta a sajátját, amit frissen készített. A kezdőlapon az ő fényképe mosolygott, mellette az elérhetőségeivel, illetve a titulusaival: filmkészítő, fotós, író. Nekem soha nem volt ennyi magabiztosságom, hogy ilyeneket írjak ki magamról diákként, hiába van többéves tapasztalatom mindegyik terén.

Mosolyogva megráztam a fejem a kérdésre válaszolva és bevallottam, hogy nem tudom, hogy hogyan kell. – Délután megmutatom, nagyon egyszerű – hangzott a felelet, aminek meg kellett volna nyugtatnia, ugyanakkor valahogy inkább szégyelltem magam, hogy segítségre van szükségem ilyesmiben, pláne ha a folyamat tényleg könnyű.

A tanóra végeztével aztán, még ebédidő környékén beleástam magam a lehetőségekbe, és vacsoránál büszkén újságoltam el neki, hogy megfejtettem a procedúrát, és azóta belevágtam a saját virtuális portfólióm építésébe. Elkezdtem feltölteni az általam készített fotókat, filmeket és animációkat, sőt, még a rajzaimba is engedtem bepillantást nyerni az oldalra, gondolván, az is hozzátartozik a művészeti pályafutásomhoz, akkor is, ha régen volt már, hogy ecsetet ragadtam. Nem mondom, baromi jól és professzionálisnak nézett ki az egész weblap, és eszerint a barátnőm szerint is elismerésre méltó a kinézetével együtt minden feltöltött tartalom, de valahogy mégsem voltam elégedett. Egyrészt rá kellett jönnöm a tényre, hogy sosem fogok végezni vele, hiszen az aloldalak és szubszekciók labirintusában mindig akad majd valami plusz tennivaló. Egy leírás, egy indexkép, egy gomb... ugyanakkor ott motoszkált a fejemben az a kérdés is, hogy minek töröm magam.

Hiszen, akárcsak a professzor mondta azon az emlékezetes előadáson, a nap végén nem a tökéletes weboldalra fognak emlékezni az emberek, hanem a legviccesebb figurára, a lehangosabb sztorira, vagy a legmagabiztosabb kiállásra. Azt pedig nem lehet elsajátítani olyan könnyen egy délután folyamán, mint ahogy én megtanultam weboldalt szerkeszteni. Főleg, ha az illető introvertáltnak született... akkor valahogy nem kedvez az embernek a világ.

– Azt mondod, nincsen még hitelkártyád? – kérdezte a nagybátyám a reptéri sorban araszolva, miközben az önvezető Tesla egy hibás manőverét javította ki. Én csak bólintottam, majd ismét megerősítettem azt, amit már korábban is mondtam neki a témáról: hogy számomra ijesztő egy olyan pénzt költeni, aminek technikailag nem vagyok a birtokában.

A kreditpontokhoz kell, magyarázta, arra az eshetőségére, ha az Államokban szeretnék maradni egyetem után is, hosszabb-rövidebb időre. – Enélkül egy lakást sem nagyon adnak el neked. – ecsetelte a videojáték szerű procedúrát, amelyben az ember az élete során pontokat gyűjt és veszít bizonyos cselekedetei alapján. Valahogy nem tudtam komolyan venni a rendszert, pláne, hogy sosem hallottam korábban hasonlóról.

Érteni értettem a jólelkű javaslatot, és a folyamat gyakorlati lépéseit is nagyjából, ugyanakkor kicsit összezavart az egész, mert arra emlékeztetett, hogy ezt a részét még mindig nem döntöttem el a jövőmnek. Sokan megkérdezik egyébként, néhányan csak kíváncsiságból, mások talán elvárásból, hogy miért nem tudom legalább a kontinenst, ahol élni fogok egyetem után. Volt már, aki azt mondta, hogy így nehéz tervezni velem kapcsolat szempontjából, mások azt találgatták, vajon hogy fog fennmaradni a barátságunk ekkora távolságból. De emlékszem, olyan ismerősöm is akadt, aki egyszerűen megkérdezte, hogy nincs-e elegendő már a külföldről. Viszont, hogy őszinte legyek, fogalmam sincs. Az USA-ba is utolsó pillanatban jelentkeztem; a határidő előtt egy hónappal még biztos voltam benne, hogy Európában maradok. Csak aztán jött egy hirtelen sugallat, és itt kötöttem ki. De nem arról van szó, hogy döntésképtelen lennék, csak éppenséggel mégis miért gondolkodjak valamin több mint három évvel előre?

Hát, a hitelkártyás pontgyűjtés példáján okulva, úgy tűnik, vannak dolgok, amikre rá kell készülni. Csak az a baj, hogy azt hittem, az egyetem buboréka legalább elsőévesként még megóv az ilyen “felnőtt dolgoktól” mint a lakásvásárlás vagy a banki ügyek, és majd ha kitaláltam a “hova tovább ezután?” választ, akkor még mindennel időben leszek. Úgy tűnik, ismét hamis elképzelésem volt a világ működéséről.

– Mikor hagynak már végre békén? – kérdeztem magamtól a tükörbe meredve, miközben a kezemmel a csap pultjának a szélét markoltam. A barna szememben, amit gyerekként kéknak szerettem volna látni, felnőttként viszont pont nem érdekelt a színe, kétség tükröződött, miközben a pilláim alatt sötétedő karikákat figyeltem. “Mióta kelek fel fáradtan reggelente?” – töprengtem, majd az ujjam hegyére egy adag alapozót nyomva sminkelni kezdtem.

Valahogy az egyetem első évének végéhez érve elfáradtam. Úgy érzem, hiába teszek meg mindent, hogy megfeleljek ennek a kicsavarodott világ elvárásainak, folyamatosan kudarcot vallok. Akármit is csinálok, a környezetem csak azt kérdezi, miért nem ezt, na és azt, és persze hogyan képezem el a jövőmet egy év múlva, négy év múlva, tíz év múlva. Holott vannak időszakaim, amikor a perspektívám nem terjed tovább egyetlen egy napnál. “Huszonegy óra” – hazudom magamnak, – “ennyit kell túlélnem, és aztán jobb lesz.”

Őszintén, teljesen jogos a kimerültségem. Napi tizenöt-tizenhat órát töltök tanórákkal, projektekkal és munkával, heti hatszor, néha hétszer, és mégis, folyamatosan azt a visszajelzést adják, hogy nem teszek eleget. Ha túlságosan a sulira koncentrálok, megkapom, hogy nem építék elég szakmai kapcsolatot, és így nem fogom megtalálni a helyem a munka világában. Ha a jövőm alakításán dolgozom viszont, a fejemhez van vágva, hogy miért nem vagyok jobban “*chill*” a témát illetően, és hogy néha el kell engednem bizonyos dolgokat. Abban a pillanatban viszont, hogy ezt megteszem, máris érkezik a kritika, hogy tőlem többet vártak.

Világéletemben kitűnő tanuló voltam: soha nem kaptam rosszabb jegyet az ötösnél Magyarországon, sem félévkor, sem évvégén, majd az USA-ban is csupa “A” minősítést kaptam a projektjeimre, holott ez egy ilyen magas presztízsű főiskolán, mint az enyém, szinte csodának számít. Egy külvárosi panelházban nőttem fel, ahová minden nap busszal jártam haza, legtöbbször a jogsim megszerzése után is, merthogy saját autót nem kaptam alanyi jogon. Nem volt sem saját szobám gyerekként, sem óvodai angoloktatásom, sem sportszakköröm vagy matektanárom, mégis eljutottam a főiskolám kapujáig, ráadásul olyan ösztöndíjjal, ami fedezi az egész, évi közel nyolcvanezer dolláros költséget.

Négy nyelven beszélek, kettőn folyékonyan, kettőn pedig középfokon. Konkrétan angolul álmodom, annyira napi szinten használom a nyelvet, és mégis megkapom a furcsa nézéseket, amikor nem értek egy-egy szleng kifejezést a mindennapokban, vagy valamit furcsán ejtek ki az akcentusom miatt. Olaszul és németül is el tudok társalogni bárkivel, de többen mégis a spanyolom hiányát fájlatják.

Tizenhét éves korom óta vezetek, és még mindig megkapom, hogy nem vagyok jó, holott soha nem adtam okot a kételkedésre. Tizennyolc éves korom óta élek külföldön, egyedül, kollégiumban, és már három éve, hogy magamra mosok, mégsem dicsértek meg érte soha, mint ahogy azért sem, hogy nap mint nap túllendülök a honvágyon. Folyamatosan zsonglőröködöm kell a sulí, a munka, a család, a kapcsolatom és a barátaim miatt, de ha bárki említést tesz erről, azt a legtöbbször negatív értelemben teszi: hogy miért nem tudok több időt vagy energiát szánni rá. Így aztán nem marad más, csak a magyarázkodás.

Már nyolc és fél hónapja, hogy az időeltolódás miatt a legrosszabb pillanatokban maradok magamra, mert hajnali négykor senki sem fogja felvenni a telefont Budapesten. Ugyanakkor mégis, miért nem intéztem már el a vízumomat, miért nem néztem utána a zöldkártyának, miért nem vettem meg már a repjegyemet, miért nem szerveztem meg az evakuációm, miért nem kezdtem el már dolgozni, miért nem csináltam már LinkedIn accountot, weboldalt, hitelkártyát, és úgy egyáltalán, miért vagyok ennyire... lemaradva.

De mégis, kihez képest? És főként, ha mindez nem elég húszévesen... akkor mi az?